

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง "ผลของการสอนซ่อมเสริมด้วย "วิธีสอนน้อง" ที่มีต่อความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 " มีสาระที่สำคัญ ดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องและกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

สมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการวิจัยในครั้งนี้ว่า คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องจะสูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2535 ของโรงเรียนเมืองนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูสอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เกี่ยวกับความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่จะเข้าร่วมกิจกรรม โดยมีเกณฑ์ที่จะพิจารณา คือ เป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำทั้งหมด

ทั้งนี้ยึดเหตุผลที่ว่าครูสอนภาษาไทยเป็นผู้ใกล้ชิดกับนักเรียน ย่อมระบุได้ว่านักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องดังกล่าว และจากการสัมภาษณ์ข้างต้นได้นักเรียนจำนวน 95 คน

1.2 เมื่อผู้วิจัยทราบถึงตัวนักเรียนที่มีข้อบกพร่องแล้ว ผู้วิจัยนำแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำมาทดสอบกับนักเรียนดังกล่าว โดยใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกการอ่านนักเรียน เพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

ในการตรวจสอบให้คะแนนในครั้งนี้ จะคัดเฉพาะนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำเนื่องมาจากการอ่านออกเสียงไม่ถูกต้องเท่านั้น ไม่รวมถึงนักเรียนที่มีข้อบกพร่องอื่นเนื่องมาจากความผิดปกติของร่างกาย เช่น ปากแหว่ง เพดานปากโหว่ง หูหนวก ลิ้นไก่สั้น เป็นต้น ในการคัดเลือกดังกล่าวจะคัดเลือกไว้จำนวน 30 คน

1.3 ผู้วิจัยนำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำมาทดสอบกับนักเรียนทั้ง 30 คน โดยใช้เทปบันทึกเสียงบันทึกการอ่านของนักเรียน เพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

1.4 นำคะแนนที่ได้จากการทดสอบของนักเรียนทั้ง 30 คนมาเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย เพื่อจับคู่คะแนนที่เหมือนกันหรือใกล้เคียงกันได้ 15 คู่ กำหนดให้คนที่ 1 ของแต่ละคู่เป็นสมาชิกของกลุ่มที่ 1 และกำหนดให้คนที่ 2 ของแต่ละคู่เป็นสมาชิกของกลุ่มที่ 2

1.5 สุ่มอย่างง่ายโดยการจับสลาก กำหนดให้

กลุ่มที่ 1 สอนซ่อมเสริมการออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีฝึกสอนน้อง

กลุ่มที่ 2 สอนซ่อมเสริมการออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้

2.1 แบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำ จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยนำคำที่มี ร ล ว ควบกล้ำจากหนังสือเรียนภาษาไทยระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-2 อย่างละ 10 คำ รวมทั้งสิ้น 30 คำ มาแต่งเป็นร้อยกรองประเภทกลอนสี่ จำนวน 4 บท เพื่อนำไปทดสอบหาตัวนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำ ที่จะเป็นตัวอย่างประชากรในการวิจัย

2.2 แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 ฉบับ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยการนำคำที่มี ร ควบกล้ำ จำนวน 35 คำ คำที่มี ล ควบกล้ำ 35 คำ คำที่มี ว ควบกล้ำ จำนวน 30 คำ รวมทั้งสิ้น 100 คำ มาแต่งเป็น

บทร้อยกรองประเภทกลอนสี่ และกาพย์ยานี 11 จำนวน 20 บท โดยค่าควบกล้าแต่ละคำดังกล่าว ได้ผ่านการทดสอบหาค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกแล้ว พบว่า มีค่าความยากอยู่ ระหว่าง 0.32 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.47 และแบบทดสอบดังกล่าวมีค่าความเที่ยง 0.88

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 ทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้าก่อนการทดลองสอนซ่อมเสริมของตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้เทปบันทึกการอ่านของนักเรียนเพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

3.2 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งเรียกว่า "พี่" ดำเนินการสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเรียกว่า "น้อง" ตามแผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้าด้วยวิธีพี่สอนน้อง จำนวน 18 แผน โดยสอนในเวลาหลังเลิกเรียนเป็นเวลา 6 สัปดาห์ละ 3 วัน ๆ ละ ประมาณ 20 นาที

3.3 ผู้วิจัยดำเนินการสอนกลุ่มควบคุมโดยใช้แผนการจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมการฝึกออกเสียงคำควบกล้าด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 18 แผน โดยสอนในเวลาหลังเลิกเรียน เป็น เวลา 6 สัปดาห์ ๆ ละ 3 วัน ๆ ละ 20 นาที

3.4 เมื่อทดลองสอนครบตามกำหนดแล้ว ให้ตัวอย่างประชากรทั้ง 2 กลุ่มทดสอบผลสัมฤทธิ์ ในการออกเสียงคำควบกล้าอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้เทปบันทึกเสียง บันทึกการอ่านของนักเรียน เพื่อสะดวกในการตรวจสอบให้คะแนน

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้า ที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มทดลอง โดยการทดสอบค่าที (t-test)

4.2 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้า ที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

4.3 เปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้า ที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์แบบทดสอบ และการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นจากแบบทดสอบ สรุปได้ว่า

1. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ในการออกเสียงคำควบกล้ำ เป็นแบบทดสอบที่มีค่าความยากค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบทดสอบ อยู่ในเกณฑ์ที่ต้องการ คือ ค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.32 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 - 0.47 ค่าความเที่ยงตรงคือ 0.88

2. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้อง พบว่า หลังการทดลองสอนซ่อมเสริม กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องมีพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น

3. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว พบว่า หลังการทดลองสอนซ่อมเสริมกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียวมีพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้น

4. ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องและกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว พบว่า หลังการทดลองสอนซ่อมเสริมคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้อง ไม่สูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

จากผลการวิจัยสรุปว่า หลังการทดลองสอนซ่อมเสริมกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมการออกเสียงคำควบกล้ำด้วยวิธีสอนน้องและวิธีครูสอนเพียงคนเดียวมีพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำสูงขึ้นและ กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องมีพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำไม่สูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้ ยังไม่สามารถยอมรับสมมติฐานที่ว่า คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีสอนน้องจะสูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ข้อมูลที่ได้ยังไม่เพียงพอที่จะยอมรับสมมติฐานที่ว่าคะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีที่สอนน้องจะสูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะ

1. จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ "พี่" ที่ทำหน้าที่สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" โดยวิธีการทดสอบจากแบบทดสอบความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำนั้น ทำให้ได้พี่ที่มีความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยมีความสามารถอยู่ระหว่าง 98-85 ซึ่งจากผลการทดสอบดังกล่าวทำให้เห็นความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำของพี่บางคน ยังไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะยอมรับได้ว่าพี่ทุกคนสามารถเป็นตัวอย่างที่ดีแก่น้องในการออกเสียงคำควบล้ำได้ ทั้งนี้เพราะการที่นำพี่ที่มีความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำเพียงร้อยละ 98-85 มาสอนน้อง ในขณะที่น้องบางคนมีความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำต่ำกว่าพี่บางคนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น จึงไม่สามารถยืนยันได้ว่า พี่มีความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำดีกว่าน้อง ซึ่งมีผลให้คะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการทดลองสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีที่สอนน้องต่ำกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว สำหรับแนวทางแก้ไขในกรณีนี้ คือ ต้องคัดเลือกพี่ที่ไม่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบล้ำ หรืออาจกล่าวได้ว่าต้องคัดเลือกพี่ที่มีความสามารถในการออกเสียงคำควบล้ำถูกต้องทั้งหมดมาเป็นผู้สอนน้อง ทั้งนี้เพื่อเป็นตัวอย่างที่ดีในการออกเสียงคำควบล้ำแก่น้อง ซึ่งอาจเป็นแนวทางหนึ่งที่ทำให้คะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีที่สอนน้องสูงกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

2. วิธีที่สอนน้องเป็นวิธีการที่ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ "พี่" มาสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" ซึ่งทั้งพี่และน้องต่างก็เป็นนักเรียนในโรงเรียนเดียวกัน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ก็คือ เพื่อนรุ่นพี่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" ทำให้นักเรียนทั้ง 2 ฝ่าย มีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน เมื่อผู้วิจัยกำหนดให้พี่มาสอนน้อง จึงทำให้ในบางครั้งน้องขาดการเคารพเชื่อฟังพี่ เช่น ขณะที่พี่สอนน้องฝึกออกเสียงคำควบล้ำ โดยให้น้องสังเกต

ที่อื่น และให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำควบกล้ำตามพี่ จะมีน้องบางคนที่ไม่ยอมปฏิบัติตามหรือปฏิบัติตามเพียง 1-2 ครั้งเท่านั้น และมีน้องบางคนแสดงอาการชกช่นต่อพฤติกรรมการฝึกออกเสียงของตนเองและพี่ นอกจากนี้ในขณะที่พี่สอนน้อง จะมีน้องบางคนแสดงพฤติกรรมในทางลบ เช่น หยอกล้อพี่ หรือไม่ตั้งใจเรียนอย่างจริงจัง ซึ่งการกระทำดังกล่าวมีผลให้ความสามารถในการออกเสียงคำควบกล้ำของน้องไม่ดีเท่าที่ควร

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ "พี่" มีประสบการณ์ในการสอนน้อยกว่าครู (ผู้วิจัย) กล่าวคือ การที่ผู้วิจัยให้ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มาสอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นั้น ในบางครั้งเมื่อเกิดปัญหาในการเรียนการสอนชั้น นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ไม่สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้านั้น ๆ ได้ทันที่ซึ่ง ต้องรอปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากผู้วิจัยก่อน ซึ่งทำให้เกิดผลเสียต่อการเรียนการสอน และในขณะเดียวกันเมื่อมีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นขณะที่ครู (ผู้วิจัย) ทำการสอน ครู (ผู้วิจัย) สามารถที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าดังกล่าวได้ทันทีตัวอย่างเช่น ปัญหาที่เกิดขึ้นขณะที่อ่านบทหรือกรอวงฝึกออกเสียงคำควบกล้ำพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบจังหวะ ผู้วิจัยสังเกตพบว่ามีน้องบางคนไม่สามารถอ่านบทหรือกรอวงและทำท่าทางประกอบจังหวะไปพร้อม ๆ กันได้ เมื่อเกิดปัญหาเช่นนี้ พี่จะนั่งเฉย ๆ เพราะไม่สามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ และจะคอยปรึกษาผู้วิจัยเพียงอย่างเดียว จึงมีผลทำให้พี่และน้องขาดความกระตือรือร้นในการเรียนการสอน ซึ่งมีผลกระทบทำให้คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้อง ไม่ดีเท่าที่ควร

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ "พี่" และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" ยังไม่คุ้นเคยกับวิธีพี่สอนน้อง เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่าการนำนักเรียนชั้นสูงกว่ามาสอนนักเรียนชั้นต่ำกว่าในระดับประถมศึกษาของประเทศไทยนั้น ยังไม่แพร่หลาย จึงทำให้เด็กที่เข้าร่วมกิจกรรมเกิดความสับสนและไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ของตนเองเท่าที่ควร ทั้ง ๆ ที่ผู้วิจัยพยายามเน้นและชี้ให้นักเรียนเข้าใจถึงบทบาทหน้าที่ของตนเองตลอดเวลา แต่ก็ไม่สามารถทำให้นักเรียนเข้าใจได้อย่างถ่องแท้ เช่น จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่าขณะที่พี่สอนน้อง เมื่อมีกิจกรรมที่พี่และน้องผลัดกันเป็นผู้นำแสดง อาทิ การผลัดกันเป็นผู้นำท่องบทหรือกรอวงและทำท่าทางประกอบจังหวะ พี่จะขาดความพร้อมในการเป็นผู้นำ กล่าวคือ พี่จะต้องเสียเวลาในการคิดทำนานกว่าปกติ และในบางครั้งพี่จะไม่กล้าแสดงท่าทางประกอบจังหวะ จึงทำให้น้องเกิดความรู้สึกไม่กล้าแสดงท่าทางประกอบจังหวะตามไปด้วย ดังนั้นการที่พี่และน้องไม่คุ้นเคยกันการสอนด้วยวิธีนี้ จึงมีผลให้การเรียนการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้องดำเนินไปได้ไม่ราบรื่นเท่าที่ควร

5. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 หรือ "พี่" และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" ต่างก็เป็นนักเรียนในระดับประถมศึกษาที่ยังมีอายุน้อย ยังต้องอยู่ในความดูแลของ ผู้ปกครองหรือเรียกว่ายังไม่สามารถพึ่งตนเองได้ ย่อมได้รับการเรียนรู้จากสิ่งรอบตัวน้อย และ ยังขาดประสบการณ์ในด้านต่าง ๆ อยู่อีกมาก ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรม ในระดับต่ำกว่า ผู้ใหญ่ซึ่งมีผลต่อเนื่อง ไปถึงการมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย กล่าวคือในการที่ ผู้วิจัยได้มอบหมายให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เป็นผู้สอนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดย ผู้วิจัยกำหนดให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ได้รับการฝึกวิธีสอนจากผู้วิจัยก่อนในเวลาเข้าก่อน เข้าเรียนประมาณ 20 นาที จากการสังเกตของผู้วิจัย พบว่ามีนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประมาณ 2-3 คน ที่มาช้ากว่าเวลาที่กำหนด และมีเพียง 1 ครั้ง ที่ไม่มาพบผู้วิจัยก่อน เมื่อ สอบถามถึงสาเหตุก็พบว่าเกิดจากการลืม และเกิดจากการติดพันในการเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ นอก จากนี้ ยังพบอีกว่าในเวลาเย็นหลังเลิกเรียนมีพี่ และน้องบางคนแสดงอาการต้องการออกไปเล่น สนุกกับเพื่อน ๆ ตามประสาเด็ก ๆ ที่ต่างพากันมายืนรออยู่หน้าห้องเรียนที่ใช้เป็นสถานที่ทำการ สอนด้วยวิธีพี่สอนน้องเมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้พี่และน้องขาดสมาธิในการเรียนการสอน อีกทั้งเมื่อ เกิดเหตุการณ์เช่นนี้เสมอ ๆ ก็ทำให้ความสนใจและความรู้สึกรับผิดชอบเริ่มลดน้อยลง เมื่อผู้วิจัย ได้เน้นเรื่องความรับผิดชอบที่มีต่อการเรียนการสอนแก่พี่และน้องอีกครั้ง ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าพี่และ น้องต่างก็ปรับปรุงตัวใหม่ เริ่มมีความรับผิดชอบเหมือนเดิม แต่อย่างไรก็ตามการกระทำดังกล่าว ก็มีผลทำให้คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับ การสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้องต่ำกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอน ซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

6. การกำหนดช่วงเวลาที่ใช้ในการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้อง ผู้วิจัยได้กำหนดเวลาเข้าก่อน เข้าเรียน โดยเริ่มตั้งแต่ 07.30-07.50 น. โดยประมาณเป็นเวลาฝึกวิธีสอนแก่พี่ จากการ สังเกตของผู้วิจัย พบว่า พี่แต่ละคนมาโรงเรียนไม่พร้อมกัน ทำให้เวลาเริ่มต้นในการฝึกวิธีสอนแก่ พี่ไปบางครั้งต้องล่าช้าไปกว่าที่กำหนดไว้ และในขณะที่ฝึกบางครั้งพี่จะแสดงอาการร้อนรน เพราะ เกรงว่าจะฝึกวิธีสอนไม่ทันตามเวลาที่กำหนด จึงทำให้ในบางครั้งพี่บางคน ก็อาจจะยังไม่เข้าใจ ขั้นตอนการสอนต่าง ๆ อย่างถ่องแท้ เมื่อไปสอนน้องจึงไม่บังเกิดผลตามที่ตั้งไว้เท่าที่ควร

7. การจับคู่สอนแบบตัวต่อตัว ของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้อง โดยใช้ หลักเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนด คือ การจับสลากให้พี่และน้องจับคู่กัน อาจทำให้นักเรียนบางคนได้คู่เรียน หรือคู่สอนที่ตนไม่พอใจ ทำให้การร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนลดลง ซึ่งอาจต่าง

จากกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว ที่ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ เพราะนักเรียนทั้งหมดต่างได้รับการสอนจากครู (ผู้วิจัย) โดยตรง จึงทำให้ไม่มีความแตกต่างในด้านความรู้สึก และความร่วมมือในกิจกรรมการเรียนการสอนของนักเรียน

8. ปัญหาเกี่ยวกับลักษณะนิสัยส่วนตัวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 หรือ "น้อง" ที่เข้าร่วมกิจกรรมการสอนด้วยวิธีพี่สอนน้อง เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ การที่น้องบางคนมีนิสัยติดนอน ชอบเอาแต่ใจตนเอง ไม่สนใจการเรียนจนติดเป็นนิสัย เมื่อพี่กำหนดให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ น้องก็แสดงอาการเฉยเมย หรือบางครั้งก็แสดงอาการเฉื่อยชาต่อการร่วมกิจกรรม แม้นว่าพี่จะพยายามเกลี้ยกล่อมหรือชักจูงด้วยวิธีต่าง ๆ น้องก็ยังแสดงพฤติกรรมเช่นเดิม ทำให้กำลังใจในการสอนของพี่ลดน้อยลงหรือในบางครั้งผู้วิจัยสังเกตพบว่าเมื่อพี่สอนให้น้องฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ น้องก็จะฝึกโดยไม่ตั้งใจ จะแก้มือออกเสียงผิดซ้ำ ๆ กันอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่สามารถออกเสียงให้ถูกต้องได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นพี่ก็เกิดความรู้สึกคับข้องใจและไม่พอใจต่อการกระทำดังกล่าวของน้อง ซึ่งอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การเรียนการสอนด้วยวิธีนี้ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

9. ในระยะเวลาที่ทำการทดลองสอนด้วยวิธีพี่สอนน้อง เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ทางโรงเรียนจัดกิจกรรมกีฬาสี ทำให้นักเรียนต้องเข้าร่วมกิจกรรมทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน จึงทำให้ในบางครั้งนักเรียนมีเวลาเข้าร่วมกิจกรรมพี่สอนน้องไม่เต็มที่ อีกทั้งในบางครั้งพี่และน้องต่างก็แสดงอาการร้อนรนในขณะที่ทำการเรียนการสอน เพราะต้องการเร่งเวลาที่จะจบบทเรียนโดยเร็ว เพื่อไปเข้าร่วมกิจกรรมกีฬาสีในตอนเย็นหลังเลิกเรียน ทำให้ความกระตือรือร้นและความสนใจอย่างจริงจังในการเรียนการสอนของพี่และน้องลดน้อยลง นับเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้คะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีพี่สอนน้องต่ำกว่าคะแนนการออกเสียงคำควบกล้ำที่เพิ่มขึ้นหลังการสอนซ่อมเสริมของกลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว

10. ในการจัดนักเรียนเรียนเป็นกลุ่มด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียว เป็นความพยายามอย่างหนึ่ง ที่จะช่วยนักเรียนให้สามารถเรียนทันกัน โดยนักเรียนได้พัฒนาความสามารถจากกลุ่มและช่วยตนเองให้มีสัมฤทธิ์ผลอยู่ในเกณฑ์ที่พึงปรารถนา และจากการแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ ประมาณ 5 คน ในการฝึกกิจกรรมการออกเสียงคำควบกล้ำ ทำให้นักเรียนได้รับการฝึกอย่างใกล้ชิด และทราบถึงความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้นง่ายและทันที นอกจากนี้การที่แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ ประกอบการสอนด้วยวิธีครูสอนเพียงคนเดียวยังเป็นการช่วยให้นักเรียนที่มีปัญหาในการ

ออกเสียงคำควบกล้ำที่ไม่กล้ำชั้กถามแต่เมื่อเพื่อนอีกคนที่อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งเป็นคนกล้ำกว่า ชั้กถามปัญหา นั้น ๆ กับครู (ผู้วิจัย) หรือชั้กถามจากเพื่อนในกลุ่ม ทำให้นักเรียนคนอื่น ๆ ในกลุ่มได้รับคำตอบไปด้วย และในขณะที่นักเรียนคนที่ 1 ในกลุ่มได้รับการฝึกออกเสียงคำควบกล้ำจากครู (ผู้วิจัย) หรือฝึกจากเพื่อนภายในกลุ่ม นักเรียนคนอื่น ๆ ที่ยังไม่ได้ฝึกก็สนใจฟัง แสดงความคิดเห็น และเสนอแนะหาวิธีฝึกที่ทำให้บรรลุผล จึงไม่เสียเวลาในการฝึกนอกจากนี้การแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อฝึกออกเสียงคำควบกล้ำ เป็นการสร้างสัมพันธ์ให้เกิดขึ้นภายในกลุ่ม โดยนักเรียนภายในกลุ่มมีความสนิทสนมคุ้นเคยกัน มีความกระตือรือร้น ที่จะทำกิจกรรมร่วมกัน รวมทั้งเกิดความเห็นอกเห็นใจกัน เกิดเป็นความสามัคคีในกลุ่ม รักกลุ่ม พยายามทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จในการฝึกกิจกรรม และการจัดกิจกรรมแข่งขันกันระหว่างกลุ่ม ทำให้นักเรียนมีพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีที่สอนน้อง ซึ่งเป็นการสอนแบบตัวต่อตัว ที่อาจจะทำให้ความกระตือรือร้นและความร่วมมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ของพี่และน้องบางคนลดน้อยลง อันมีผลกระทบต่อพัฒนาการในการออกเสียงคำควบกล้ำของน้องได้เช่นกัน

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. การคัดเลือกพี่ที่ทำหน้าที่สอนน้อง ควรคัดเลือกพี่ที่ไม่มีข้อบกพร่องในการออกเสียงคำควบกล้ำมาเป็นผู้สอนน้อง เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีในการออกเสียงคำควบกล้ำแก่น้อง
2. ควรเปิดโอกาสให้พี่และน้อง ได้เลือกผู้เรียนและผู้สอนตามความสมัครใจของตนเอง
3. ครูจะต้องคอยเน้นหรือชี้ให้นักเรียนผู้สอนหรือ "พี่" และนักเรียนผู้เรียน หรือ "น้อง" ได้เห็นถึงความสำคัญของการจัดกิจกรรมการสอนด้วยวิธีที่สอนน้อง และให้เข้าใจถึงบทบาทของตนเองตลอดจนคอยกระตุ้นให้นักเรียนทั้ง 2 ฝ่าย ได้ทราบถึงประโยชน์ของกิจกรรมดังกล่าวที่เขาพึงจะได้รับอยู่ตลอดเวลา
4. ในการเลือกนักเรียนชั้นสูงกว่า หรือ "พี่" มาทำหน้าที่สอนนักเรียนชั้นต่ำกว่าหรือ "น้อง" นอกจากพิจารณาถึงความสามารถทางสติปัญญาแล้ว ควรพิจารณาถึงความรับผิดชอบของนักเรียนผู้นั้นด้วย เพราะความรับผิดชอบเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนการสอน
5. ในขณะที่ดำเนินการสอนด้วยวิธีที่สอนน้อง ครูไม่ควรเข้าไปยุ่งเกี่ยวโดยตรงกับนักเรียนเพราะจะทำให้นักเรียนไม่มีอิสระในการสอน ครูควรคอยดูแลอำนวยความสะดวกต่าง ๆ หรืออาจคอยให้คำปรึกษา คำแนะนำ เมื่อนักเรียนต้องการ เท่านั้น

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของการสอนด้วยวิธีที่สอนน้องในกลุ่มวิชาที่เป็นทักษะ เช่น วิชาคณิตศาสตร์
2. ควรมีการศึกษาถึงความคิดเห็นและทัศนคติต่อการสอนด้วยวิธีที่สอนน้องของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างอายุของนักเรียนผู้สอน หรือ "พี่" ที่เหมาะสมกับอายุของนักเรียนผู้เรียน หรือ "น้อง" เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการคัดเลือกนักเรียนผู้สอนหรือ "พี่" และนักเรียนผู้เรียน หรือ "น้อง" ในการจัดกิจกรรมการสอนด้วย วิธีที่สอนน้อง
4. ควรมีการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีที่สอนน้อง ในระดับการศึกษาอื่น ๆ เช่น ระดับมัธยมศึกษา อุดมศึกษา ต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย